

BEOGRADANIN

Beograđanin, kao i svaki drugi Srbin i Balkanac, u prvom redu mora da bude „pravi muškarac”, da se tako ponaša i da na muški način i uz mušku gestikulaciju govori samo o muškim temama. To znači da se bar površno razume u automobile, sportove, uvećavanje mišićne mase, sklapanje unosnih poslova, tehniku, mobilne telefone, izdavanje lokala, kladenje, žene itd. Beograđanin ne dozvoljava da žena sebi plati piće u kafani. U zavisnosti od dubine džepa i količine balkanskog ponosa, on se često bori i s ortacima kako bi platio turu svima za stolom. S njima svakodnevno sedi po kafićima. Slično su obučeni i dele pogled na svet. Često i s četrdeset i kusur godina i dalje ili opet žive kod roditelja, nikada ženjeni ili razvedeni, obično bez posla. Majke ih obožavaju više od svega i spremne su da se do smrti brinu o njihovom vešu i ishrani. Svaki Beograđanin želi da vozi kakva-takva kola. Mnogo ih preko ramena nosi torbicu s muškim asesoarom muškarčine 21. veka, a ko ima love voli i dobro da se obuče u markiranu garderobu. Omiljene zabave su posete kladionicama, teretanama i stadionima, ali su na prvom mestu lokali u kojima se s ortacima kafeniše, sklapaju poslovi ili samo ubija vreme. Mnogo mlađih Beograđana se bavi sportom i to najradije borilačkim veštinama, a uredno posećuju i teretane. Prosečni Beograđanin ne voli ni vidljive ni nevidljive manjine, kao ni strane subjekte: Rome, gejeve, pripadnike nevladinih organizacija, Kineze, navijače suprotnog tima, nekadašnje narode SFRJ, nepravoslavne, a u poslednjih par godina ni takozvane migrante. Među današnjim Beograđanima ima dosta učesnika ratova koji su se vodili svuda oko Srbije. Neki su se tako i obogatili, mada ih je većina imala vrlo loša iskustva. Ima i fizičkih invalida, ali je najgore što je većina psihički oštećena za ceo život. Skoro svi radno sposobni Beograđani bi želeli da odu

u neko inostranstvo. Doseljenici stalno dolaze, a oni se osećaju sve otuđenije. Iako su ti doseljenici uvek „njihovi“, Beograđani se ipak najradije druže s drugim pravim Beograđanima i vole beogradske fore i fazone.

BEOGRADANKA

Beogradanka je jedna od najlepših žena u Evropi, a možda i šire. I muškarci su uglavnom visoki i zgodni, ali žene su, po tvrdnjama stranaca s kojima sam razgovarao, jednostavno prelepe. Drugo čemu se dive jeste izgled beogradskih devojaka, njihova savršena šminka i odlična garderoba. Kao i njihovi muški pandani, i Beograđanke imaju sreću što su uglavnom nastale iz mešanih brakova. Beograd je kao prestonica nekadašnje Jugoslavije bio stanište svih njenih naroda: sa mora, iz planina i iz ravnice. Roditelji Beograđana srednje generacije su se kao oficiri, policajci, političari i direktori s porodicama naseljavali u Beogradu ili su se mešali s domaćim stanovništvom i zajednički rađali vrlo lepe devojčice i dečake. Zato je tako još i danas. Današnja Beogradanka obožava modu i kozmetiku, voli moderno da se obuče, da bude odlično frizirana i da se redovno podvrgava nekom od brojnih kozmetičkih tretmana. Koja god to sebi finansijski može da dozvoli, rado nadgrađuje i dopunjava sve svoje nedostatke: od noktiju, do kose, usana, zadnjice i grudi. Omiljena boja kose je plava, i retko koja ne puši i ne psuje. Brojne siromašnije mlade Beograđanke tog tipa tragaju za instant-srećom i slavom u sumnjivim branšama i na još sumnjivijim televizijama. Često opscene nastupe svojih kćeri u ulogama plesačica, pevačica i zvezda rijaliti-šooova iskreno oduševljavaju čak i njihove roditelje, koji se diče pojavljivanjem svoje dece na ekranima, jer im zbog slave raste cena na tržištu udavača. Drugoj grupi pripadaju dobro vaspitane, skromne devojke koje ne traže hleba bez motike, već dan i noć rade u privatnim prodavnicama, frizerskim i kozmetičkim salonima. Devojkama iz boljih kuća se plaćaju studije, ima ih dosta koje su napravile karijeru, prvenstveno u ispostavama mora stranih kompanija, reklamnih agencija, banaka i telekomunikacionih firmi. Stare Beograđanke često moraju finansijski da pomažu

svoje nezaposlene ili poluzaposlene potomke, iako i same imaju minimalne penzije. Ima među njima dosta i onih koje uz pomoć deviznih doznaka dece iz inostranstva vode prilično udoban život, ali su zato same. I u Beogradu žene žive duže od muškaraca. Jedan od paradoksa ovog vremena je da feminizam i borba za emancipaciju Beograđanke često iritira. Iako su vrlo ženstvene po izgledu i interesovanjima, kada se radi o pušenju, psovanju ili neprijateljstvu prema gender-nastavcima tipa „psihološkinja“, svim manjinama, a posebno onim seksualnim, ponekad su mnogo „muževnije“ od velikih balkanskih muškaraca. Iako ih njihovi psihički neuravnoteženi partneri, često jedinci ili opsesivno voljeni sinovi balkanskih majki, neretko prebijaju, pa čak i ubijaju, Beograđanke i dalje nepokolebljivo vole samo „pravo muško“. Još jedno čudo je da ćerke u Beogradu, kao i u celoj Srbiji, najveći broj očeva, a i mnoge majke, zovu „sine“, dok devojke ne samo svoje ortake nego čak i momke s kojima spavaju oslovljavaju neizostavnim „brate“.

BOLNICA

Ko nema para, u Beogradu treba dobro da pripazi na zdravlje i da se čuva da mu se ne desi nešto zbog čega bi zaglavio u neku gradsku bolnicu. Privatne klinike sebi u većini slučajeva mogu da priušte samo najbogatiji Beograđani: biznismeni, rentijeri, estradne zvezde, kriminalci, ili oni sa decom u inostranstvu. U najvećem delu državnih bolnica nije neuobičajeno da u jednoj sobi leži i po deset ili dvanaest pacijenata. O izgledu zidova, sanitarnih prostorija i hodnika ne može se reći ništa pozitivno, jer je sve toliko staro, pohabano i oguljeno da je jednostavno nemoguće da izgleda preterano higijenski, uprkos tome što je čisto. Hrana i oprema su takođe priličan problem. Domovi zdravlja pucaju po svim šavovima, kartoteke